

Kedves Testvérek!

A Timóteus levélhez visszakanyarodunk az elkövetkezendő vasárnapokon. Az özvegyekkel való törődés után ma a presbiterekről, gyülekezeti vezetőkről tanítja Pál Timóteust és ezáltal minket is.

Ne aggódjon az, aki nem presbiter, mindenképpen lesz kapcsolódási pont Istenünk üzenetéhez.

Az első, nagyobb távlatú megállapítás, amit megtehetünk az Igével kapcsolatban, hogy az apostol a megbecsülés útjait, az odafigyelés módjait tárja fel Timóteus előtt.

1. Presbiterek a gyülekezetünkben

Az a közeg, az a gyülekezeti struktúra, amiben Timóteus vezette a gyülekezetet, más volt, mint most ma.

A "presbiter" szó maga azt jelenti: aki elöl megy, "előjáró", vezető. A korai egyháznak nem voltak különálló épületei kb. a 3. századig, ezért keresztyén családok nyitották meg otthonaikat. A legfontosabb az volt, hogy ezek vezetői istenfélők legyenek. Kétszeres megbecsülést, azaz kétszeres fizetséget kaptak, akik kettős munkát vállaltak: igehirdetést és kormányzás.

Sokkal kevésbé váltak tehát szét a szerepek, mint ma, kulturálisan és egyházszerkezeten is nagyon sok idő választ el minket ettől az időszaktól.

És mielőtt tovább mennénk és a keresztyén gyülekezet nagyon fontos működési elveire ránéznénk, időzzünk egy kicsit a presbitereknél. Az előjárókra nézve megbecsülés, józan megítélés, igazságosság vonatkozott.

A református presbitériumok működése a reformáció után 100 évvel kezdődött. 1617-ben alakult Pápán az első presbitérium, ami a gyülekezet döntéshozó testülete volt. Az 1630-as körmeneti zsinat tette kötelezővé a presbitériumok alakítását a dunántúli térségben. Jelentősége akkor lett különösen is ennek, amikor az 1671-1681 közötti gyászévtizedben nagyon sok protestáns lelkipásztort, prédikátort bebörtönöztek, kényszermunkára hurcoltak és akár évekig lelkipásztorok nélkül maradtak a gyülekezetek. „A második frontvonal” – így is szokták nevezni a presbitereket.

A mai református gyülekezeti rendünkben a presbiterek az ősegyházi helyzethez hasonlóan szintén előjárók: szolgálatban, odaszánásban, áldozatvállalásban. Nyolc olyan ember a gyülekezet közösségéből, akik hat évre Isten hívásának engedve és a gyülekezet választói közössége által felhatalmazva végzik a szolgálatukat. Nem tisztség, nem méltóság, hanem kemény szolgálat. A gyülekezetünk presbiterei sokféle, különféle ajándékkal megáldott emberek. Hálásak lehetünk értük, mert valóban nagy odaszánással szolgálják Isten országát, a gyülekezetünk épülését. A legtöbbről talán nem is látjuk, mennyi időt, energiát, szeretetet tesz a szolgálatba. Hálásak vagyunk értük és köszönjük a szolgálatukat, amit Isten dicsőségére végeznek! Én inkább „az első frontvonal”-ként értelmezem őket, mert mellettem állnak lelkipásztorként és együtt vívjuk a harcokat a gyülekezettel kapcsolatban.

És hadd tegyem itt hozzá, hogy a mi gyülekezetünkben a presbiter testvérek mellett nagyon sokan szolgálnak és vezetnek csoportokat, és hordoznak akár évek vagy évtizedek óta szolgálatokat.

És hála a munkatársakért is, akik napról-napra végzik a munkájukat lelkiismerettel, szeretettel és odaadással.

Fontos a megbecsülésünknek hangot adni és kifejezni újra és újra: mindannyian, egymás felé. Ez a kölcsönösség, ez az egymásra figyelés mind a szeretet cselekedetévé válhat.

2. A gyülekezeti működés elvei

Pál Timóteusnak szóló szavai örök érvényűek és megszívlelendők mindannyiunknak. Krisztus teste működéséről szól, a Krisztusban újjászületett, benne élő és hozzá ragaszkodó ember működéséről.

Ezért aki Krisztus követőjének vallja magát, a reménységét belé veti, annak ez az útja.

Nem csak presbiterként, hanem bármilyen vezetőként vagy vezetettként is.

Megszólít vezetőként, szolgálattévőként a gyülekezetben, vezetőként a munkahelyen, gyülekezeten kívül, megszólít vezetőként a családban, közösségben, vagy úgy, mint aki a vezetővel együttműködsz.

Hét olyan elvet láthatunk itt magunk előtt, amik igazi irányelvek és amihez igazíthatjuk cselekedeteinket, ami alapján megvizsgálhatjuk motivációinkat, amiket felismerve hálát adhatunk, ha részünk lehet benne, illetve aminek fényében bűnbánatot tarthatunk, ha felismerjük, miben vétkeztünk egymás ellen. Ezek a kiemelések elgondolkodtatnak, tükröt tartanak a számunkra, vizsgáljuk meg ezek alapján saját magunkat.

Ez a hét elv:

- **Rend:** „Akik vétkeznek, azokat mindenki előtt fedd meg, hogy a többiekben is félelem támadjon.”
- **Következetesség:** „Presbiter ellen vádat ne fogadj el, csak „két vagy három tanú szavára.” (Az ószövetségi törvények szerint is.)
- **Igazságosság:** „Kérve kérlek Istenre, Krisztus Jézusra és a választott angyalokra, hogy tartsd meg ezeket előítélet nélkül, és semmit se tégy részrehajlásból.”
- **Példamutatás:** „Mások bűneiben ne légy részes! Tisztán őrizd meg önmagadat!”
- **Megfontoltság:** „A kézrátételt ne siesd el senkinél!”
- **Józság:** „Ezután ne csak vizet igyál, hanem – gyomrodra és gyakori gyengélkedésedre való tekintettel – élj egy kevés borral is.”
- **Odafigyelés:** „A vezetésben bevált presbiterek kétszeres megbecsülést érdemelnek.”

Egyik sem megdöbbenően új vagy más, mint amit vezetői kézikönyvek is felsorolnak, vagy amire a vezetettek, munkatársak vágnak.

Amiért ezt meg kell szívlelnünk, és ami jelenvalóvá teheti közöttünk ezt az utat az az, hogy Krisztus elől járt ezekben és élénk élte mindezt. A Benne bízó, belőle merítő ember már nem saját jól megfontolt érdekei vagy a másik szeretete miatt akar ezek szerint cselekedni, hanem Krisztusnak való engedelmességből, ami a motiváció legerősebb forrása lehet. Mindez a Lélek munkájaként lehet jelen közöttünk, így a Lélek jelenléteért imádkozunk, hogy ez túlradjon rajtunk és ne csak a „mieink” felé, de minden ember felé ezt éjük az életünk minden területén.

3. A gyülekezeti működésünk gyakorlata

Bár Isten népében vannak eltérő feladatok, szerepek, van rend, a hierarchia nem úgy működik, mint az általános vélekedés szerint. Ott a megbecsülés felülről lefelé jön természetesen. Mindenki, aki lejjebb van, fentről várja a megerősítést, a megbecsülés szavait, cselekedeteit. Aki ezt felelé kifejezi, az gyanús, vagy valamit szeretne ezzel: „be akar vágódni” a feljebbvalójánál. Isten népében a megbecsülés kölcsönös kifejezésére és megélésére hív minket a mi Urunk, ami történhet szóval, tettekkel, figyelmességgel, az előző vasárnapokon már érintett „szeretet cselekedeteivel”.

Milyen irányai vannak a megbecsülés gyakorlati oldalának?

1. Saját magunkat megbecsültnek, becsesnek, fontosnak érezhetjük Isten számára, hiszen Ő váltott meg minket, Ő hívott el a szolgálatra, Ő bízott meg ezzel minden alkalmatlanságunk ellenére.
2. Megbecsülés a bennünket vezető felé: annak a kifejezése, hogy hálásak vagyunk Istennek, amiért a másik vállalja a vezetés terhét és engedelmeskedik Istennek a vezetésben.
3. Megbecsülés a vezetőtárs felé: a közösen szolgálók egymás felé is kifejezhetik a kölcsönös megbecsülésüket, odafigyelésüket.

Befejezés

A megbecsülés szavai és cselekedetei nem a karácsonyi időszak jellemzői, hanem a mindennapjaink része lehet. Mindez hálából, Krisztust dicsőítve. Engedelmességből, mert Ő erre hív.

Az a közösség, ahol mint egy belső, egészséges vérkeringés, működik a megbecsülés kifejezése, kölcsönös odafigyelés által, az immunis lesz minden belső és külső támadással szemben. A programszerű dicsérgetés vagy épp nyájasság helyett kiegyensúlyozott jelenlét és kapcsolódás. Erre hív minket a mi Urunk. Ő adjon nekünk ehhez erőt, Hozzá kapcsolódást nap mint nap.

Ámen!

Thoma László